

Ἡ ὑπηρέτρια ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν.

— Ἐδῶ εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὁ πύργος εἶναι πλήρης ὑπηρετών· καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ ᾔηται πλήρης προσκεκλημένων, ἀλλὰ εἰς Παρισίους...

— Πότε;

— Αὐριον ἐὰν θέλῃς;

— Ἔσο κατὰ τὴν 9ην ὥραν εἰς τὸν κήπον τοῦ Μονσώ ὁδὸς Βελασκέ· θὰ ἔλθω νὰ σὲ ὁδηγήσω μόνη καὶ κρυφίως.

— Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃς;

— Θὰ εὔρω τρόπον.

— Μοὶ εἶσαι λοιπὸν ἀφωτισμένη;

— Θυσιάζω διὰ σὰς τὴν ζωὴν μου.

— Εἰς αὐριον λοιπόν.

— Ὑπάγετε· καὶ ἐνθυμεῖσθε· «ὁδὸς Βελασκέ κατὰ τὴν 9ην ὥραν.»

— Εἴμεθα σύμφωνοι.

Καὶ κύψας, ἤγγισε μὲ τὰ χεῖλη τοῦ τοῦ μέτωπον τῆς ὑπηρετίας, ἥτις ταχεῖα ὡς ἀστραπή, ἐπέστρεψεν, διὰ τῆς κλίμακος τῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἦτο πάντοτε ἀπλωμένη, ἐπὶ τοῦ διθανίου, περιμαζευμένη ὡς πάνθηρ ἑτοιμος νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῆς λείας τοῦ.

Ὁ Ἰωάννης λα-Βιλλωδαὶ ἠκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ πρὸς τὸν σταθμόν· ἡ πρὸς αὐτὸν θύρα τοῦ μεγαλοπρεποῦς κιγκλιώματος τοῦ παραδείσου ἦτον ἀνοικτή, καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτήν.

Σχεδὸν συγχρόνως ἀμαξα φέρουσα ἀνδρὰς κομφῶς ἐνδεδυμένους δι' ἑορτὴν καὶ κυρίας τῆς αὐτῆς τάξεως εἰσῆρχετο δι' αὐτῆς, οὕτως ὥστε μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ τὴν ἀποφύγῃ.

Ἦσαν οἱ πρῶτοι προσκεκλημένοι τοῦ βαρόνου, ἐρχόμενοι ἐκ τοῦ ἀφικθέντος συρμού τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ μεταξύ αὐτῶν ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν καὶ ὁ υἱὸς τῆς.

Ὁ Λαβιλλωδαὶ ἠκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ.

Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου, νεανίας κομφῶς ἐνδεδυμένος ἀνέμενεν αὐτὸν καὶ τῷ προσέφερε τὸν βραχιονά του.

Ἦτον ὁ Ἀνδρέας.

— Ἐτελείωσεν; ἠρώτησε τὸν ἀδελφόν του.

— Ναί· ἀλλὰ μάντευσε τί μοὶ εἶπεν ὁ βαρόνος;

— Τί λοιπόν;

— Ὅτι ἐξωφλήσαμεν!

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἔβαλεν ἓνα τῶν νευρικών ἐκείνων γελῶντων εἴτινες προξενοῦσι θλίψιν εἰς τὸν ἀκούοντα.

— Ἐξωφλήσαμεν! ἐπανάλαθεν· ἄς ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ θὰ λογαριασθῶμεν ἀκόμη.

— Ἀς φύγωμεν, βραδύτερον βλέπομεν, τὴν εἰσαι πολὺ ἀδύνατος.

— Ἀς φύγωμεν ἐπανάλαθε μηχανικῶς ὁ ἀγροκόμος.

— Ὑποφέρεῖς; ἠρώτησε τρυφερῶς ὁ Ἀνδρέας· ἔσφαλες ἐλθὼν τόσῳ ταχεῶς.

— Εἴμαι πράγματι ἀδύνατος, ἀλλὰ θὰ δυναμώσω. Ἀ, ἂν ἤξευρες πόσον ἐφοβήθην μὴ ἀποθάνω, πρὶν ἐκδικηθῶ! Σὺ γνωρίζεις ὅτι ὁ θάνατος δὲν μὲ ἐφόβισε ποτέ, καὶ πολλάκις μετὰ τοῦ Θωμᾶ τὸν ἐπεριφρονήσαμεν ἐν τῇ θαλάσῃ ἐντὸς τοῦ ἀσθενοῦς ἀκατίου μας ἢ καὶ ἐν τῇ θύλλῃ ὅταν ἐρρίφθην εἰς τὸ κύμα διὰ νὰ τὴν ἀποσπάσω

τοῦ θανάτου! τὸν ἀντίκρυσα δέ, χωρὶς νὰ συσπάσω τὰς ὀφρὺς μου· ἐκατοντάκις δὲ εὐρεθίς πρὸ τῶν πρῶσικῶν μυδραλλίων, διότι ἤμην πυροβολητής, καὶ ὅμως κατὰ τὸν κατηραμένον αὐτὸν πυρετὸν ὁσάκις ἀκτίς λογικοῦ ἐφώτιζε τὸ πνεῦμά μου, μὲ πόσῃ ζέσειν ἐδεόμην τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ζήσω! Θεέ μου, ἔλεγα, ἄφες με ν' ἀναλάβω ὅπως τὴν ἐπανάδω ἅπαξ μόνον καὶ ἕως οὗ φονεύσω τὸν ἀρπαγὰ· κατόπιν ἄς μὲ διαμελίσωσι, θὰ ὑποκύψω ἀγογγύστως εἰς τὸ θέλημά σου· καὶ ὁ Θεὸς μὲ εἰσήκουσε καὶ ἰδοὺ ζῶ.

Καὶ ψηλαφῶν ἐκὺτὸν ἐν μέσῃ ὁδῷ, ἐπρόσθεσε:

— Τὸ πλέον δύσκολον ἔγινε, τὸ σπῆτι εἶναι γερό, θὰ βασταῇ!

— Καὶ ὁ Θωμᾶς; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ἐπανερχεται· εἶχον χθὲς δύο λέξεις του· φέρει φορτίον καφῆ διὰ τοὺς Ρενόλτ τοῦ Σαιντ Λεζέρ· τότε θὰ ὁμιλήσωμεν.

Ἐστάθη καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας τοῦ νεανίου μεταξύ τῶν χειρῶν του, τῷ εἶπεν:

— Ἀ! τέκνον μου! ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ τῆς αὐτῆς δοκιμασίας!

Καὶ διακοπτόμενος ἔτριψε διὰ τῶν δακτύλων τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ στρέφων πρὸς τὸ μέρος τῶν Φερὸλ,

— Ἐντρέπομαι τὸν ἑαυτὸν μου, εἶπε, εἴμαι ἀνανδρὸς ὡς γυνή.

Ὁ Ἀνδρέας ἀνέλαβε τὸν βραχιονά του καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν σταθμόν.

Ἀπείχον ἔτι ἐκατὸν βήματα αὐτοῦ, ὅταν ὁ συρμός, ὅστις ὤφειλε νὰ τὸν παραλάβῃ ἐσύριζε σημειῶν τὴν ἀναχώρησίν του.

I

Ἐνῷ ἡ ἀμαξα ἡ φέρουσα τοὺς προσκεκλημένους τοῦ βαρόνου ἵστατο πρὸ τοῦ πύργου καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κατήρχοντο αὐτῆς, βικτωρία τις ἠκολούθει διὰ τοῦ ταχεῖος καὶ ρυθμικοῦ βήματος τῶν λαμπρῶν αὐτῆς ἱππῶν τὴν ὁδόν, τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τοῦ Σαντιλὺ εἰς τὰς Φερὸλλας.

Ἡ βικτωρία αὕτη ἐξήρχετο ἀπὸ τοῦ πύργου δ' Ἐλύ δώδεκα περίπου χιλιόμετρα ἀπέχοντος τοῦ ἐξοχικοῦ μεγάρου τοῦ Ροζενδάλ. Δύο εὐπατρίδαι, φέροντες τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν ἐπὶ τῆς κομβιοδόχῃς αὐτῶν, ἦσαν ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμαξῆς καὶ συνωμίλουν. Ὁ εἰς τούτων ἦτο ὁ πατρίκιος δ' Ἐλύ, ὁ ἕτερος δὲ ὁ Ρουὺ δὲ Κροαξβίλ, εἰς τῶν πλουσιωτέρων καὶ τῶν μᾶλλον διεφθαρμένων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ ὑποκόμης ἐκαυχᾶτο ὅτι δὲν εἶχεν ἀπαντήσει ἀντίστασιν παρὰ ταῖς γυναιξί. Ἡ μόνη του ἀσχολία, ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἡδὴ ἔτει τῆς ἡλικίας του, ἡ μόνη ἀνάγκη τοῦ βίου του ἦτο νὰ διαφθεῖρῃ τὰς γυναῖκας τῶν ἄλλων.

Οἱ ἄγαμοι τοῦ τοιοῦτου εἶδους εἶναι οἱ μάλιστα τῆς νεωτερίζουσας κοινωνίας.

Ὁ Γουὺ δὲ Κροαξβίλ, θὰ διέπρεπεν εἰς τὰ δεῖπνα τῆς ἀντιβασιλείας μεταξύ τῆς δουκίσσης Φαλαρὶ καὶ τοῦ διαδοχικοῦ ἐκείνου ληστοῦ τοῦ καλουμένου Καρδινάλιου Δυβοᾶ. Ψυχρὸς, σκληρὸς, κακὸς σύμβουλος ἐγωῖστος πεπρωτισμένος διὰ τῶν προτερημάτων ὧν, ὅσα ἀναγκαιοῦν, ὅπως διάγῃ τις βίον εὐχάριστον, παριστάμενος ἀδιάφορος θεατῆς μὲ

τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα καὶ ἀνατετραμένοι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, εἰς πᾶσαν κακοδαιμονίαν καὶ ἀτυχίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ.

— Ἠνόησας τὸ πρόγραμμα τοῦ βαρόνου; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἀναμφιβόλως. Εἶναι καθαρὸν ὡς τὸ ὕδωρ τῶν πηγῶν. Δεῖπνον. Πυροτεχνήματα. Χορὸς μετρημφιεσμένων, ἢ φερόντων στολὴν ἐσπερίδος.

— Καὶ διατὶ αὐτὸ τὸ μυστήριον;

— Κάτι δολοπλοκία θὰ ὑπάρχῃ ὑπ' αὐτό. Ὁ Ροζενδάλ ἀρέσκειται εἰς αὐτὰς καὶ διασκεδάζει.

— Νὰ σοὺ εἰπῶ ἐγώ, ἐθυσίασα ἐρχόμενος ἀπόψε· νὰ ἀφίσω τοὺς Παρισίους...

— Καὶ διατὶ;

— Ἐχει χορὸν ἐκείνη ἀπόψε εἰς τὸ μελόδραμα.

— Ποία;

— Ἡ Ροζίτα.

— Ὡς διάβολε! ποὺ εἶχα τὸν νοῦν μου; καὶ τὸ μέγα ἐκεῖνο πάθος ὑφίσταται πάντοτε;

— Περισσότερον ἢ ἄλλοτε.

— Καὶ ἡ φωτιὰ καίει ἀνευ ἀποτελέσματος.

— Τὸ ὁμολογῶ πρὸς αἰσχός μου.

— Ὁ Κροαξβίλ ἔρριψε τὸ σιγάρον του.

— Μπᾶ! Ἐχεις δίκαιον νὰ λέγῃς πρὸς αἰσχός σου. Ἐγὼ θὰ ἐπρωτίμων νὰ καύσω τὸ μελόδραμα καὶ νὰ φέρω τὰ πάντα ἄνω κάτω μᾶλλον, ἢ νὰ ὑποστῶ τῇ αὐτῇ ἀποτυχίαν παρὰ τῆς κατεργάρας! Εἶδες ἐκεῖ μία χορεύτρια!

— Εἶναι εὐκολὸν νὰ λέγῃς πάντα ταῦτα, νὰ τὰ ἐκτελέσῃς ὅμως θὰ ἦτο δυσκολότερον.

— Καὶ ποὺ εἶσαι τώρα;

— Τῇ ἐπεμψα ἄνθη καὶ ἀδάμαντας· καὶ τὰ μὲν ἄνθη εἶδεν εἰς τὴν θυρωρὸν αὐτῆς, μίαν ἀπαιχθὴ μέγαιραν, τοὺς δὲ ἀδάμαντας μοὶ τοὺς ἐπέστρεψε.

— Μήπως ἔχεις ἀντεραστὴν;

— Ἐγὼ δὲν γνωρίζω τοιοῦτον.

— Καὶ προσφέρει τυχὸν πλεόνασμα; ὁ κηδεμὼν τῆς χορευτρίας εἶναι ἰταλὸς καὶ πάντες οὗτοι μετέχουσι μακιαβελλισμοῦ.

— Ὅχι· εἶναι ἰδιότροπος μᾶλλον οὗτος τὴν τέχνην ἔχει μόνον σκοπὸν τοῦ βίου του.

— Ἀς τὰ εἰπωμεν καθαρά· τὴν θέλεις αὐτὴν τὴν κόρην;

— Ναί.

— Μὲ τὰ ὅλα σου;

— Ναί.

— Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ σπῆτι τῆς ὑπηρέτης τις.

— Μία λίαν εὐκόλος ὅπως διαφθερῇ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁλόκληρη παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευασμένη καὶ πωλουμένη κατ' ὁκᾶν εἰς συγκαταβατιστὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.